

Rodzaj dokumentu - Indywidualna interpretacja znak: WPiOL-VI.310.1.2023.JKO

Data - 04.03.2024 r.

Autor - Prezydent Miasta Szczecin

Temat – opodatkowanie stacji ładowania pojazdów elektrycznych.

Słowa kluczowe - Podatek od nieruchomości, budowle związane z działalnością gospodarczą.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 ze zm.) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 08 grudnia 2015 r. znak: WO-I.0052.3.169.2015.KO w sprawie wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń w zakresie postępowania podatkowego dotyczącego podatków i opłat lokalnych

stwierdzam,

że stanowisko XXX (zwana dalej Wnioskodawcą, Spółką) stwierdzające, iż przedstawiona w opisie zdarzenia przyszłego stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni) na gruncie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70 z późn. zm.) **jest nieprawidłowe.**

UZASADNIENIE

W dniu 12.12.2023 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął drogą elektroniczną wniosek XXX z siedzibą w XXX reprezentowanej przez Panią XXX doradcę podatkowego (numer wpisu XXX), o wydanie w jej indywidualnej sprawie, interpretacji przepisów prawa podatkowego w zakresie podatku od nieruchomości. Wniosek dotyczy zdarzenia przyszłego.

W przedmiotowym wniosku zostało przedstawione następujące zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca posiada siedzibę działalności gospodarczej na terytorium Polski i jest zarejestrowany jako czynny podatnik VAT w Polsce. Główny zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw. Spółka zarządza także siecią stacji paliw. Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 27 ustawy z 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2022, poz. 1083, dalej: „Ustawa o EiPA”). Przynajmniej Wnioskodawca występując jako właściciel i operator stacji ładowania planuje umożliwić ładowanie pojazdów elektrycznych zarówno klientom biznesowym (przedsiębiorstwa, głównie podatnicy VAT) oraz konsumentom (osoby fizyczne, nieprowadzące działalności gospodarczej).

Stacje ładowania pojazdów Spółka planuje lokalizować zarówno na gruntach stanowiących jej własność jak również na gruntach stanowiących własność partnerów biznesowych, które to grunty będą przedmiotem umów dzierżawy. Zgodnie z przyjętym modelem biznesowym, Wnioskodawca planuje rozszerzyć zakres prowadzonej działalności wyłącznie o stacje ładowania pojazdów:

- a) posadowione na fundamencie prefabrykowanym, dedykowanym do konkretnego modelu stacji;
- b) przymocowane do powierzchni w postaci betonowej czy żelbetowej płyty parkingowej, jak również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego.

Stacje ładowania będą mocowane do ww. fundamentu/powierzchni szpilkami fundamentowymi, na

które po posadowieniu (wstawieniu w otwory montażowe stacji) zostaną nałożone nakrętki.

Stacja ładowania pojazdów będzie spełniać warunki techniczne określone w Ustawie o EiPA oraz rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 26 czerwca 2019 r. w sprawie wymagań technicznych dla stacji ładowania i punktów ładowania stanowiących element infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego (Dz.U. z 2019 r., poz. 1316). Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia - część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa.
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania - przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW. W zależności od wybranej konfiguracji konkretna stacja ładowania może być przeznaczona do ładowania pojazdów elektrycznych wyposażonych w złącze ładowania Combo-2 (Type2/mode4), Combo-2 HPC (Type2/mode4), CHAdeMO, gniazdo AC (Type2/Mode3). Planowany przez Spółkę model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej/powierzchni (np. z wykorzystaniem wózka widłowego).

Pytanie Wnioskodawcy dotyczące przedstawionego zdarzenia przyszłego:

W związku z przedstawionym powyżej opisem, Wnioskodawca zwraca się z pytaniem czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości?

Stanowisko XXX w sprawie oceny prawnej do zdarzenia przyszłego:

Zdaniem Wnioskodawcy, stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie będzie podlegała opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości (z wyłączeniem ewentualnego fundamentu bądź podobnej powierzchni opisanej w zdarzeniu przyszłym).

Uzasadnienie stanowiska Wnioskodawcy

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o PoN opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub objekty budowlane:

- 1) grunty,
- 2) budynki lub ich części,
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ustawa o PoN zawiera również definicje legalne poszczególnych przedmiotów opodatkowania. Za budynek uznaje się taki obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy PoN).

Przez budowlę natomiast należy rozumieć obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który nie jest klasyfikowany jako budynek jak również jako obiekt małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem (art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o PoN).

Zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (t.j. Dz.U. z 2023 r. poz. 682, dalej określanej jako „ustawa PB”) przez obiekt budowlany rozumie się budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Na gruncie regulacji prawa budowlanego przez budynek rozumie się obiekt budowlany, który cechuje się trwałym związaniem z gruntem, wydzieleniem z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach (art. 3 pkt 2 ustawy PB). Zatem należy stwierdzić, że definicja budynku zawarta w ustawie o PoN jest tożsama z definicją zawartą w ustawie PB.

Treść art. 3 pkt 3 ustawy PB definiuje budowlę jako każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Różnica pomiędzy definicją budowli zawartą w prawie budowlanym a definicją zawartą w regulacjach podatkowych jest taka, że w ustawie PB ustawodawca wskazał przykładowy katalog obiektów klasyfikowanych obligatoryjnie jako budowla.

Zgodnie z przytoczoną definicją budowli zawartą w ustawie o PoN, za budowlę uznaje się również urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, które związane jest z obiektem budowlanym i zapewnia możliwość użytkowania tego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem. Art. 3 pkt 9 ustawy PB wskazuje, że przez urządzenie budowlane rozumie się urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniającym możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

Ciężar ponoszenia PoN spoczywa na osobach fizycznych, osobach prawnych oraz jednostkach organizacyjnych, w tym spółkach nieposiadających osobowości prawnej, które są m.in. właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych (art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o PoN). W przypadku PoN podstawę opodatkowania stanowi odpowiednio:

- 1) dla gruntów - powierzchnia,
- 2) dla budynków lub ich części - powierzchnia użytkowa,
- 3) dla budowli lub ich części związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - wartość tych budowli określona zgodnie z przepisami o podatkach dochodowych.

Z powyższych przepisów wynika, że na potrzeby PoN jeden obiekt może być zaklasyfikowany wyłącznie do jednego przedmiotu opodatkowania tj. albo jako grunt albo jak budynek albo jako budowla.

Mając na uwadze zarówno treść przytoczonych przepisów ustawy o PoN oraz ustawy PB, za budowlę objętą PoN uznaje się taki obiekt budowlany, który:

- jest obiektem budowlanym wzniesionym z użyciem wyrobów budowlanych oraz nie jest budynkiem lub obiektem małej architektury, albo
- jest urządzeniem budowlanym w rozumieniu przepisów ustawy PB oraz zapewnia możliwość użytkowania danego obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Odnosząc się do przedstawionego przez Spółkę zdarzenia przyszłego oraz opisu urządzenia technicznego w postaci stacji ładowania pojazdów elektrycznych, należy wskazać, że będzie to obiekt, który zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych, a tym samym stanowić będzie obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy PB. Podatkowa definicja budowli odwołuje się bowiem do definicji obiektu budowlanego w rozumieniu ustawy PB, która to ustawa definiuje obiekt budowlany jako m.in. budowlę wzniesioną z użyciem wyrobów budowlanych. Tym samym pierwsza przesłanka podatkowej definicji budowli zostanie spełniona tj. obiekt będzie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych poprzez przymocowanie urządzenia technicznego do fundamentu. W ocenie Wnioskodawcy opisane we wniosku urządzenie techniczne nie będzie spełniać przesłanek zarówno budynku jak również obiektu małej architektury.

Skoro opisane przez Spółkę urządzenie techniczne zostanie wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych, a także nie będzie spełniało definicji budynku jak i obiektu małej architektury, należy przeprowadzić ocenę czy faktycznie urządzenie to stanowi budowlę.

W ustawie PB wskazano rodzaje przykładowych obiektów, które stanowią budowlę - jednak nie jest to katalog zamknięty, a jedynie przykładowe wyliczenie. Mając jednak na uwadze treść art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 1997 poz. 483) stwierdzić należy, że element konstrukcyjny podatku jakim jest przedmiot opodatkowania, nie może być ustalany na podstawie domniemania istnienia budowli. Tym samym, wyliczenie zawarte w art. 3 pkt 3 ustawy PB należy uznać za zamknięte dla potrzeb kwalifikacji prawno-podatkowej.

Na poparcie stanowiska XXX powołuje się na orzecznictwo sądów administracyjnych oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego.

W wyroku z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09 Trybunał Konstytucyjny (dalej: TK) stwierdził, że za budowlę dla celów podatkowych mogą zostać uznane „jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 ustawy PB, w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej (...) mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone aby o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane”. Pogląd ten był podkreślany również w późniejszym orzecznictwie, przykładowo w jednym z wyroków wskazano, że „za budowlę w rozumieniu przepisów u.p.o.l. należy zatem uznać taki obiekt budowlany, który został jednoznacznie wskazany w definicji budowli bądź w innych przepisach u.p.b” (wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2018 r. sygn. II FSK 2742/16). Tożsame stanowisko zostało zaprezentowane w jednej z uchwał Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA), w której wskazano, że „do kategorii budowli, objętych opodatkowaniem podatkiem od nieruchomości, jako przedmiot opodatkowania, mogą zostać zaliczone tylko te obiekty, które zostały wyszczególnione w ustawie, w tym przede wszystkim w art. 3 pkt 3 ustawy PB” (uchwała NSA z dnia 29 września 2021 r. sygn. III FPS 1/21).

Konieczność dokonywania kwalifikacji poszczególnych obiektów na gruncie PoN wyłącznie w oparciu o ustawę o PoN oraz ustawę PB akcentowana jest również w najnowszym orzecznictwie. Przykładowo w jednym z wyroków Wojewódzki Sąd Administracyjny (dalej: WSA) wskazał „powyższe oznacza wprost, że w myśl ustawy podatkowej, obiekt budowlany (niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury) oraz urządzenie budowlane (związane z obiektem budowlanym), stanowi budowlę, o ile taki obiekt lub urządzenie jest obiektem lub urządzeniem budowlanym w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, a nie innych przepisów prawa” (wyrok WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. sygn. ISA/GI1542/22). Również w ocenie przedstawicieli doktryny prawa podatkowego wskazuje się, że ocena tego, czy dany obiekt stanowi budowlę podlegającą opodatkowaniu PoN powinna być dokonywana wyłącznie na podstawie ustawy o PoN oraz ustawy PB (R. Dowgier i in., *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz.* 2020).

W pierwszej kolejności Wnioskodawca podkreśla, że w art. 3 pkt 3 Ustawy PB ustawodawca nie wymienił wprost stacji ładowania pojazdów elektrycznych, co istotne również w pozostałych

przepisach tej ustawy jak również w załącznikach taki rodzaj obiektu nie został wskazany jak budowla. Tym samym mając na względzie standardy interpretacyjne wyznaczone przez wyrok TK o sygn. P 33/09 stwierdzić należy, że stacje ładowania nie zostały uznane za budowle, a tym samym nie objęto ich zakresem przedmiotowym PoN.

Faktem jest, iż ustawodawca w art. 3 pkt 3 ustawy PB jako budowle wymienił wolno stojące urządzenia techniczne. Tym niemniej w ocenie Spółki opisane we wniosku stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie będą stanowiły takiego rodzaju obiektu budowlanego. Przez wolno stojące urządzenie techniczne rozumie się takie urządzenie, które nie jest połączone przestrzennie z żadnym obiektem budowlanym, zarówno z budynkiem jak i budowlą np. fundamentem (W. Morawski w W. Morawski (red.), T. Brzezicki, K. Lasiński—Sulecki, P. Majka, W. Morawski, Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych - komentarz, Gdańsk 2016, s. 101-102). W opisanym zdarzeniu przyszłym wyraźnie podkreślono, że stacje ładowania, które w praktyce stanowią urządzenie techniczne będą połączone z fundamentem, a zatem z budowlą w rozumieniu ustawy PB i ustawy o PoN lub podobną powierzchnią stanowiącą budowlę.

Wnioskodawca wskazuje również, że za budowlę ustawodawca uważa części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych, morskich turbin wiatrowych i innych urządzeń) czy też fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. W opisie zdarzenia przyszłego Spółka wskazuje, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych stanowiąca urządzenie techniczne będzie przymocowana do fundamentu, a w niektórych przypadkach np. do betonowej płyty parkingowej bądź stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu PoN będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).

Wnioskodawca wskazuje, że przyjęte przez Spółkę stanowisko znalazło potwierdzenie w wydanych na rzecz Spółki indywidualnych interpretacjach:

- interpretacji z dnia 14 września 2023 r. znak RFFN4.310.1.2023 wydanej przez Wójta Gminy Chodzież,
- interpretacji z dnia 17 października 2023 r. znak FP.3120.7.3.2023.AL wydanej przez Burmistrza Złocieńca,
- interpretacji z dnia 6 października 2023 r. znak RBP.310.1.2023 wydanej przez Burmistrza Gminy Brok,

gdzie organy podatkowe w pełni podzieliły stanowisko Wnioskodawcy, iż w przypadku analogicznych stacji ładowania pojazdów elektrycznych opodatkowaniu podlega wyłącznie część budowlana (np. fundament bądź betonowa płyta parkingowa).

Dodatkowo Spółka wskazała, że tak zaprezentowany pogląd posiada również odzwierciedlenie w licznych orzecznictwie sądów administracyjnych. Przykładowo Spółka wskazała m.in. na następujące wyroki:

- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. o sygn. I SA/GI 1542/22, I SA/GI 1540/22, ISA/GI 1537/22 w których skład orzekający podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”.
- wyrok WSA w Gdańsku z dnia 7 marca 2023 r. sygn. I SA/Gd 1071/22, w którym to orzeczeniu wyraźnie zaakcentowano, że „ustawodawca rozróżnia jako budowle części budowlane urządzeń technicznych, a co za tym idzie - a contrario - nie uznaje za budowle pozostałych części tych urządzeń”.
- wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 17 listopada 2022 r. sygn. I SA/Wr 892/21 gdzie w uzasadnieniu sąd podkreślił, że „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas

- opodatkowaniu podlegają te części budowlane".
- wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 lutego 2022 r. sygn. I SA/GI 1173/21 oraz z dnia 23 listopada 2021 r. sygn. I SA/GI 959/21 gdzie sąd zaznaczył, iż „jeśli urządzenia takie posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie techniczne posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”
 - wyrok NSA z dnia 22 grudnia 2020 r. sygn. II FSK 2231/18 wskazujący, iż „jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”.
 - wyrok NSA z dnia 10 grudnia 2019 r. sygn. II FSK 172/18 w którym zaakcentowano również, że „odtąd jako budowla opodatkowaniu podlegają obiekty budowlane niebędące budynkami lub obiektami małej architektury wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. Nie podlegają natomiast opodatkowaniu urządzenia techniczne, chyba że są to urządzenia techniczne wolnostojące. Jeżeli natomiast urządzenia techniczne posiadają części budowlane, wówczas opodatkowaniu podlegają te części budowlane. W przypadku zaś, gdy urządzenie budowlane posadowione jest na fundamencie, jako odrębnej pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową, opodatkowaniu podlegają jedynie fundamenty”.
 - Wyrok NSA z dnia 31 stycznia 2019 r. sygn. II FSK 123/17, w którym to wyroku ponownie zaakcentowano, iż „mając na uwadze granice ściśle określone przez stan faktyczny, opisany przez spółkę we wniosku o interpretację uznać należy, że w stanie prawnym obowiązującym od dnia 28 czerwca 2015 r., elektrofiltry oraz instalacje odsiarczania spalin, jeżeli stanowią urządzenia techniczne (i nie są ani wolnostojące, ani nie stanowią części budowlanej urządzeń technicznych), nie mogą być uznane ani za obiekty budowlane na gruncie przepisu art. 3 pkt 1 P.b., ani za urządzenia budowlane na podstawie art. 3 pkt 9 P.b. W tej sytuacji rozważać można jako przedmiot opodatkowania, jedynie części budowlane urządzeń technicznych, czyli budowle, zgodnie z art. 3 pkt 3 P.b., co przyznaje sama spółka.”

Z uwagi na fakt, że ustawodawca na gruncie ustawy o PoN za budowlę uznaje również urządzenie budowlane zdefiniowane przez ustawę PB, należy przytoczyć wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 września 2011 r. sygn. P 33/09 w którym to podkreślono, że PoN mogą być objęte tylko takie urządzenia budowlane które:

- zostały wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 9 ustawy PB, a zatem „przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki”, a także
- inne urządzenia techniczne, które nie są wymienione w treści art. 3 pkt 9 ustawy PB, pod warunkiem, że zapewniają możliwość użytkowania obiektu budowlanego będącego budowlą zgodnie z jego przeznaczeniem.

Mając na uwadze wyżej przytoczone orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego, które cytowane jest w najnowszych orzeczeniach sądów administracyjnych (por. m.in. wyrok NSA z dnia 22 listopada 2022 r. sygn. III FSK 257/22 czy Uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 października 2022 r. sygn. III FPS 2/22) stwierdzić należy, że opisana we wniosku przez Wnioskodawcę stacja nie spełnia przesłanek uznania jej za urządzenie budowlane. Po pierwsze, stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie zostały wprost wskazane w art. 3 pkt 9 ustawy PB. Po drugie, nie spełnia ona funkcji służebnej w stosunku do obiektu budowlanego. Nie sposób przyjąć, aby to stacja ładowania składająca się z poszczególnych elementów technicznych zapewniała możliwość użytkowania fundamentu lub podobnej powierzchni (w przedstawionym zdarzeniu przyszłym występujących jako

obiekt budowlany) zgodnie z jego przeznaczeniem. Przeciwnie, to ten fundament będzie zapewniał aby urządzenie techniczne w postaci stacji ładowania pojazdów mogło być używane zgodnie z przeznaczeniem.

Okoliczność, że opisana przez Spółkę stacja ładowania nie stanowi urządzenia budowlanego w rozumieniu ustawy PB, został potwierdzony w otrzymanych przez Spółkę wskazanych wyżej interpretacjach. Przykładowo, w tym zakresie Burmistrz Gminy Brok w interpretacji indywidualnej z dnia 6 października 2023 r. znak RBP.310.1.2023 stwierdził, że „Opisana we wniosku przez wnioskodawcę stacja ładowania pojazdów elektrycznych nie została wprost wskazana jako urządzenie budowlane w art. 3 pkt 9 ustawy Prawo budowlane, nie sposób przyjąć aby stację ładowania zakwalifikować jako urządzenie budowlane, a tym samym jako budowlę na gruncie ustawy o podatkach i lokalnych”.

Argumentacja przedstawiona przez Spółkę znajduje również potwierdzenie w ugruntowanym orzecznictwie. Przykładowo należy wskazać m.in. na:

- wyroki WSA w Gliwicach z dnia 11 kwietnia 2023 r. o sygn. I SA/GI 1542/22, I SA/GI 1540/22, SA/GI 1537/22 w których skład orzekający wskazał, że „w rozpatrywanej sprawie trudno uznać, by Instalacja Odsiarczania Spalin, jak i elektrofiltry, pełniły rolę służebną wobec fundamentu, na którym zostały posadowione, bowiem to części budowlane (fundamenty i podpory) pełnią wobec nich taką funkcję. Nie można więc zasadnie wywodzić, że stanowią one "urządzenie budowlane", ani też wolno stojące instalacje lub urządzenia (z uwagi na posadowienie ich na fundamencie) w ujęciu P.b., a co za tym idzie przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. To zaś oznacza, że jedynie fundamenty pod nimi stanowią budowle podlegające opodatkowaniu”.
- wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2022 r. sygn. III FSK 740/22 wskazujący, iż „zasadny wobec tego jest wniosek, że stacje transformatorowe zapewniają możliwość użytkowania pozostałych elementów zespołu prądotwórczego, zgodnie z ich przeznaczeniem, a nie części budowlanej tej instalacji. To raczej - jak zauważył NSA - część budowlana infrastruktury fotowoltaicznej służy zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania elementów prądotwórczych, jak panele, a nie odwrotnie. Z tego punktu widzenia i z perspektywy ustawy podatkowej, części budowlane instalacji fotowoltaicznej oraz panele i falowniki stanowią odrębne obiekty, z których tylko pierwszy kwalifikowany jest do budowy objętych podatkiem od nieruchomości. Skoro wobec tego panele fotowoltaiczne oraz falowniki nie są traktowane jako budowla w świetle art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 3 p.b, to powiązane z nimi użytkowo stacje transformatorowe, tworząc razem zespół prądotwórczy, nie mogą zostać uznane za urządzenia budowlane w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. w związku z art. 3 pkt 9 p.b” (wyrok NSA z dnia 6 grudnia 2022 r. sygn. III FSK 740/22).
- wyrok WSA w Gliwicach z dnia 28 lutego 2022 r. sygn. I SA/GI 1173/21, gdzie skład orzekający zaznaczył, że „stąd w orzecznictwie sądowo administracyjnym wypracowano pogląd, że o urządzeniu można mówić wówczas, gdy istnieje już pewien nośnik w postaci obiektu lub budowli, z którym dane urządzenie pozostaje w funkcjonalnym związku i na którym ma być zainstalowane”.
- wyrok NSA z dnia 22 października 2014 r. sygn. II OSK 956/13 również akcentujący konieczność występowania związku funkcjonalnego pomiędzy urządzeniem technicznym a obiektem budowlanym „jak wynika z powyższej definicji charakterystyczną cechą urządzenia budowlanego jest jego funkcjonalny związek z obiektem budowlanym. Urządzenia techniczne niezwiązane funkcjonalnie z obiektem budowlanym, a służące innym celom, nie mogą być uznane za urządzenia budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9. (...) stąd w orzecznictwie sądowo administracyjnym wypracowano pogląd, że o urządzeniu można mówić wówczas, gdy istnieje już pewien nośnik w postaci obiektu lub budowli z którym dane urządzenie pozostaje w funkcjonalnym związku i na którym ma być zainstalowane”.

Podsumowując, zdaniem Spółki w tak opisanym zdarzeniu przyszłym za budowlę w rozumieniu

ustawy o PoN powinien zostać uznany wyłącznie fundament bądź podobna powierzchnia opisana w zdarzeniu przyszłym (np. betonowa płyta parkingowa do której stacja będzie przymocowana). Stacje ładowania pojazdów elektrycznych nie zostały wymienione zarówno w art. 3 pkt 3 ustawy PB, w innych przepisach tej ustawy jak również w załącznikach do niej - a tym samym, nie mogą być uznane za budowlę. Mając na uwadze, że urządzenia te będą posadowione na fundamencie bądź elemencie budowlanym (np. betonowej płycie parkingowej), bezsprzecznym jest, iż w zależności od okoliczności to ten fundament bądź podobna powierzchnia będzie podlegać wyłącznie opodatkowaniu. Nie sposób również przyjąć, aby stacje ładowania zakwalifikować jako urządzenie budowlane, a tym samym jako budowlę na gruncie ustawy o PoN. Brak jest wskazania w art. 3 pkt 9 ustawy PB stacji ładowania pojazdów elektrycznych. Urządzenia te nie będą również występowały w roli służebnej do obiektu budowlanego, ponieważ to fundament bądź podobna powierzchnia np. betonowa płyta parkingowa (stanowiące budowlę w opisanym stanie faktycznym) będą zapewniały możliwość ich użytkowania zgodnie z przeznaczeniem.

Wniosek XXX zawiera także oświadczenie, o którym mowa w art. 14b § 4 Ordynacji podatkowej, o następującej treści:

„Na podstawie art. 14b § 4 ustawy - Ordynacja podatkowa, oświadczam, że elementy stanu faktycznego objęte wnioskiem o wydanie interpretacji w dniu złożenia wniosku nie są przedmiotem toczącego się postępowania podatkowego, kontroli podatkowej, kontroli celno-skarbowej oraz że w tym zakresie sprawa nie została rozstrzygnięta co do jej istoty w decyzji lub postanowieniu organu podatkowego”.

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy zważył co następuje:

W myśl art. 14b § 1 i 14j Ordynacji podatkowej Dyrektor Biura Krajowej Informacji Podatkowej, a w zakresie swojej właściwości wójt, burmistrz, (prezydent miasta), starosta lub marszałek województwa na pisemny wniosek zainteresowanego, wydaje, w jego indywidualnej sprawie, pisemną interpretację przepisów prawa podatkowego. Zgodnie z art. 14b § 3 Ordynacji podatkowej składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego. W orzecznictwie sądów administracyjnych ugruntowany jest pogląd, że organ wydający interpretację dokonuje jedynie oceny prawnej przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu, bez możliwości jego modyfikowania, czy też prowadzenia postępowania dowodowego w trybie przepisów działu IV Ordynacji podatkowej. Wobec powyższego, interpretacja może dotyczyć wyłącznie stanu przedstawionego we wniosku, gdyż organ nie prowadzi żadnego postępowania dowodowego, nie ocenia też wiarygodności danych przedstawionych we wniosku. Przedstawione we wniosku zagadnienie organ powinien poddać kompleksowej ocenie prawnej przez pryzmat przepisów całego systemu prawnego, który może znaleźć zastosowanie w danym przypadku.

Obowiązek podatkowy i zasady opodatkowania nieruchomości i obiektów budowlanych w podatku od nieruchomości normuje ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70 ze zm., dalej: u.p.o.l.).

Zgodnie art. 2 ust. 1 u.p.o.l. Opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości podlegają następujące nieruchomości lub obiekty budowlane:

- 1) grunty;
- 2) budynki lub ich części;
- 3) budowle lub ich części związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Budowle lub ich części podlegają opodatkowaniu tylko wówczas, gdy związane są z działalnością gospodarczą.

Grunty, budynki i budowle związane z prowadzeniem działalności gospodarczej to zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. - grunty, budynki i budowle będące w posiadaniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. Zastrzeżenie to nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowego zagadnienia.

W przedmiotowej sprawie Wnioskodawca jest przedsiębiorcą, spółką prawa handlowego i jest zarejestrowany jako czynny podatnik VAT w Polsce. Jak wskazuje Wnioskodawca główny zakres prowadzonej przez Spółkę działalności obejmuje obszar hurtowej sprzedaży oraz dystrybucji paliw. Spółka zarządza także siecią stacji paliw. Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności poprzez działalność związaną ze stacjami ładowania pojazdów elektrycznych. Zatem organ podatkowy stwierdza, że wskazane we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej stacje ładowania pojazdów elektrycznych będą związane z działalnością gospodarczą Wnioskodawcy.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych zawiera definicje legalne poszczególnych przedmiotów opodatkowania, i tak:

- zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 1 **za budynek** uznaje się taki obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach,
- zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. **przez budowlę** należy rozumieć **obiekt budowlany** w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także **urządzenie budowlane** w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

W definicji budowli wyodrębnione zostały dwie kategorie przedmiotowe, które dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości zaliczane są do budowli:

- 1) obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury oraz
- 2) urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Z uwagi na to, że terminy „obiekt budowlany” i „urządzenie budowlane” nie zostały zdefiniowane w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, organ podatkowy stwierdza, że przy interpretacji tych pojęć należy odwołać się do przepisów ustawy Prawo budowlane. Wskazać jednak należy, iż odesłanie to ma ograniczony zakres i dotyczy tylko rozumienia pojęć: „**obiekt budowlany**” oraz „**urządzenie budowlane**”. Ustawa Prawo budowlane jest podstawą do kwalifikowania danego obiektu jako obiektu budowlanego lub urządzenia budowlanego, natomiast o tym czy stanowi on dla potrzeb opodatkowania budynek czy też budowlę, rozstrzyga wyłącznie ustawa o podatkach i opłatach lokalnych. Zatem z punktu widzenia uznania danego obiektu za budowlę na potrzeby podatku od nieruchomości, jest uprzednie zaliczenie go na gruncie przepisów ustawy Prawo budowlane do kategorii obiektów budowlanych lub urządzeń budowlanych.

Zgodnie z art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2023 r., poz. 682 ze zm., dalej u.p.b.) ilekroć w ustawie jest mowa o **obiekcie budowlanym** – należy przez to rozumieć budynek, budowlę bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Organ podatkowy wskazuje, że w ww. przepisie wyliczenie obiektów budowlanych ma charakter wyczerpujący, czyli każdy obiekt budowlany można zaliczyć do któreś z tych trzech kategorii: budynek, budowla lub obiekt małej architektury. Każdy z wymienionych obiektów budowlanych powinien być rozpatrywany jako obiekt kompletny, czyli łącznie z instalacjami zapewniającymi

możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych.

Z kolei zgodnie z art. 3 pkt 2 u.p.b. ilekroć w ustawie jest mowa o **budynku** - należy przez to rozumieć taki obiekt budowlany, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach. Wskazać należy, że definicja budynku zawarta w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych jest tożsama z definicją zawartą w ustawie Prawo budowlane.

Przepis art. 3 pkt 3 u.p.b. stanowi, że przez pojęcie **budowla** - należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: obiekty liniowe, lotniska, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni jądrowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową.

Organ podatkowy przedstawia stanowisko doktryny w zakresie art. 3 pkt 3 u.p.b.: „*Wyliczenie w tym artykule obiektów uznawanych za budowle ma charakter przykładowy, ale nie oznacza to, że ten sam obiekt jest tam wymieniony wielokrotnie, pod odmiennymi nazwami. Należy przyjąć, że są tam wymienione przykłady różnych budowli*”. R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, Podatki i opłaty lokalne. Komentarz, LEX. 2021, art. 1a u.p.o.l.).

Obiekt małej architektury to na podstawie art. 3 pkt 4 u.p.b. niewielkie objekty, a w szczególności:

- a) kultu religijnego, jak: kapliczki, krzyże przydrożne, figury,
- b) posągi, wodotryski i inne objekty architektury ogrodowej,
- c) użytkowe służące rekreacji codziennej i utrzymaniu porządku, jak: piaskownice, huśtawki, drabinki, śmietniki;

Przez **urządzenia budowlane** na podstawie art. 3 pkt 9 u.p.b. - należy rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki.

W przedmiotowej sprawie w pierwszej kolejności w oparciu o przedstawione przez Wnioskodawcę zdarzenie przyszłe oraz na podstawie wskazanych przepisów prawa należy ustalić, **czy stacja ładowania pojazdów elektrycznych opisana we wniosku stanowi obiekt budowlany, czy urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane**. W przypadku uznania, że stacja ładowania pojazdów elektrycznych jest obiektem budowlanym i nie będzie budynkiem lub obiektem małej architektury, wtedy będzie ona stanowiła budowlę.

W wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 13 września 2011 r., sygn. P 33/09, TK uznał, że za budowle dla celów podatkowych mogą zostać uznane *"jedynie budowle wymienione expressis verbis w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową (...) mając zarazem na uwadze, iż nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane"*.

Jak wynika z przedstawionego we wniosku zdarzenia przyszłego, Wnioskodawca w przyszłości zamierza rozszerzyć zakres prowadzonej działalności o działalność związaną ze **stacjami ładowania pojazdów elektrycznych, o których mowa w art. 2 pkt 27** ustawy z 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (t.j. Dz.U. z 2022, poz. 1083, dalej: „Ustawa o EiPA”).

Organ podatkowy wskazuje, że zgodnie z przepisem art. 2 pkt 27 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 875 ze zm., dalej u.e.p.a.) przez **stacje ładowania** rozumie się:

- a) **urządzenie budowlane** obejmujące co najmniej jeden punkt ładowania o normalnej mocy lub punkt ładowania o dużej mocy, związane z obiektem budowlanym, lub
- b) **wolnostojący obiekt budowlany** z zainstalowanym co najmniej jednym punktem ładowania o normalnej mocy lub punktem ładowania o dużej mocy,
 - wyposażone w oprogramowanie wykorzystywane do świadczenia usługi ładowania, wraz ze stanowiskami postojowymi, których liczba odpowiada liczbie punktów ładowania umożliwiających jednoczesne świadczenie tej usługi, oraz w przypadku gdy stacja ładowania jest podłączona do sieci dystrybucyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, instalacją prowadzącą od punktu ładowania do przyłącza elektroenergetycznego.

Przepisy art. 2 pkt 17,18,19 u.e.p.a. stanowią natomiast:

- **punkt ładowania** to urządzenie umożliwiające ładowanie pojedynczego pojazdu elektrycznego, pojazdu hybrydowego i autobusu zeroemisyjnego oraz miejsce, w którym wymienia się lub ładuje akumulator służący do napędu tego pojazdu;
- **punkt ładowania o normalnej mocy** to punkt ładowania o mocy mniejszej lub równej 22 kW, z wyłączeniem urządzeń o mocy mniejszej lub równej 3,7 kW zainstalowanych w miejscach innych niż ogólnodostępne stacje ładowania, w szczególności w budynkach mieszkalnych;
- **punkt ładowania o dużej mocy** to punkt ładowania o mocy większej niż 22 kW;

Jak przedstawił we wniosku Wnioskodawca planowana „**Stacja ładowania pojazdów** składać się będzie przede wszystkim z **urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego**. W skład stacji wchodzić będą przede wszystkim następujące elementy techniczne:

- gniazdo ładowania AC,
- dotykowy wyświetlacz,
- przewody,
- czytnik RFID (RFID to technologia, która wykorzystuje fale radiowe do przesyłania danych oraz zasilania elektronicznego układu stanowiącego etykietę obiektu przez czytnik, w celu identyfikacji obiektu),
- obudowa ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia),
- w środku urządzenia - część energoelektroniki i rozdzielczo-zabezpieczeniowa.
- celem zapewnienia zasilania w stacji ładowania - przewody zasilające, przechodzące poprzez fundament / powierzchnię pod stacją ładowania.

Moc przyłączeniowa stacji wynosić będzie odpowiednio 60 kW / 120 kW / 180 kW. W zależności od wybranej konfiguracji konkretna stacja ładowania może być przeznaczona do ładowania pojazdów elektrycznych wyposażonych w złącze ładowania Combo-2 (Type2/mode4), Combo-2 HPC (Type2/mode4), CHAdeMO, gniazdo AC (Type2/Mode3). Planowany przez Spółkę model stacji ładowania umożliwi w dowolnym momencie przeniesienie jej do innej lokalizacji bez uszkodzenia płyty fundamentowej/powierzchni (np. z wykorzystaniem wózka widłowego)”.

Na podstawie przedstawionego we wniosku opisu stacji ładowania pojazdów oraz w oparciu o przytoczone przepisy z ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych organ podatkowy stwierdza, że w przedmiotowej sprawie stacje ładowania pojazdów elektrycznych **należy zakwalifikować jako wolnostojący obiekt budowlany** (art. 2 pkt 27 lit. b) u.e.p.a.). Opisane stacje ładowania pojazdów nie stanowią natomiast urządzenia budowlanego związanego z obiektem

budowlanym (art. 2 pkt 27 lit. a) u.e.p.a.). Z uwagi na brak definicji obiektu budowlanego w tej ustawie, organ podatkowy stwierdza, że ustalając zakres znaczeniowy przedmiotowego terminu należy odnieść się do wykładni systemowej zewnętrznej i ustalić znaczenie tego pojęcia na podstawie przepisów ustawy Prawo budowlane.

Jak już wcześniej organ podatkowy wyjaśnił **obiekt budowlany** zgodnie z art. 3 pkt 1 u.p.b. to budynek, budowle bądź obiekt małej architektury, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych. Zatem kluczową kwestią jest ustalenie jakim obiektem budowlanym w rozumieniu ustawy Prawo budowlane są opisane we wniosku stacje ładowania pojazdów, uznane na gruncie ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych za wolnostojący obiekt budowlany. Na podstawie przedstawionego we wniosku opisu stacji ładowania pojazdów organ podatkowy stwierdza, że ewidentnie stacja ładowania pojazdów nie jest budynkiem (nie posiada cech budynku) oraz obiektem małej architektury pomimo swoich niewielkich rozmiarów. Stacje ładowania pojazdów za względu na swoje przeznaczenie nie są podobne do wskazanych obiektów małej architektury, **zatem należy zaliczyć je do budowli**.

Organ podatkowy wskazuje „*W pierwszej kolejności należy wskazać, że budowlą w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. jest obiekt budowlany w rozumieniu Prawa budowlanego, który nie ma cech budynku oraz nie jest obiektem małej architektury. Za wyrokiem TK z 13.09.2011 r., P 33/09 trzeba przyjąć, że opodatkowanie danego obiektu budowlanego jako budowli wymaga zidentyfikowania go w art. 3 pkt 3 pr. bud., w innych przepisach tej ustawy, w załączniku do niej lub w przepisach ustaw tzw. około budowlanych.*” R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl Podatki i opłaty lokalne. Komentarz, LEX. 2021, art. 1a u.p.o.l.).

Mając powyższe na uwadze organ podatkowy stwierdza, że przedstawione we wniosku stacje ładowania pojazdów cyt. „*Stacja ładowania pojazdów składać się będzie przede wszystkim z urządzenia technicznego, przewodów do ładowania pojazdów i ewentualnego fundamentu prefabrykowanego.*” mieszczą się w katalogu budowli wymienionym w art. 3 pkt 3 u.p.b. **jako wolnostojące urządzenia techniczne**. A skoro tak, to **nie mogą one stanowić równocześnie innych budowli pod odmiennymi nazwami wymienionych w art. 3 pkt 3 u.p.b.** Z nazwy to urządzenie techniczne wymienione zostało w art. 29 ust. 1 pkt 25 u.p.b.

Argumentem przemawiającym za uznaniem przedmiotowej stacji ładowania pojazdów za obiekt budowlany jest również to, że umieszczona została ona w art. 29 ust. 1 pkt 25 u.p.b. jako obiekt niewymagający pozwolenia na budowę cyt. „*Nie wymaga decyzji o pozwoleniu na budowę, natomiast wymaga zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 (...) budowa stacji ładowania, w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1083, 1260 i 2687), z wyłączeniem infrastruktury ładowania drogowego transportu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy.*”

Uwzględniając definicję obiektu budowlanego konieczne staje się jeszcze wyjaśnienie czy stacja ładowania pojazdów jako budowla - wolnostojące urządzenie techniczne zostanie wniesiona z użyciem wyrobów budowlanych. Organ podatkowy stwierdza, że użyty w art. 3 pkt 1 u.p.b. zwrot „wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych” nie oznacza, że budowlą (budynkiem, obiektem małej architektury) jest obiekt wzniesiony tylko z wykorzystaniem wyrobów budowlanych. Ustawodawca nie użył w tym przepisie "wyłącznie z użyciem wyrobów budowlanych", a jedynie z ich "wykorzystaniem", oznacza to że do wytworzenia obiektu budowlanego mogły zostać wykorzystane również inne elementy niż wyroby budowlane.(por. uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 września 2021 r., sygn. akt III FPS 1/21).

W celu wyjaśnienia tego zagadnienia organ podatkowy wskazuje w pierwszej kolejności na przepis art. 1 u.p.b., który określa przedmiot regulacji ustawy Prawo budowlane i stanowi „*Ustawa - Prawo budowlane, zwana dalej "ustawą", normuje działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy,*

utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych oraz określa zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach.”

Zdaniem organu podatkowego skoro stacje ładowania pojazdów zostały w ustawie o elektromobilności i paliwach alternatywnych określone **jako wolnostojące obiekty budowlane**, a w art. 29 ust. 1 pkt 25 u.p.b. ustawodawca stwierdza, że nie wymaga decyzji o pozwoleniu na budowę, natomiast wymaga zgłoszenia, o którym mowa w art. 30 u.p.b. **budowa stacji ładowania pojazdów**, to już z tego powodu należy uznać, że stacje te, jako obiekty budowlane – budowle zostaną wzniesione z użyciem wyrobów budowlanych. Gdyby obiekty te nie spełniały definicji obiektu budowlanego (m.in. wzniesienia z użyciem wyrobów budowlanych), to nie byłyby objęte regulacją ustawy Prawo budowlane.

Na podstawie art. 3 pkt 6 u.p.b. **budowa** - to wykonywanie obiektu budowlanego w określonym miejscu, a także odbudowa, rozbudowa, nadbudowa obiektu budowlanego. Ustawa Prawo budowlane nie zawiera definicji wyrobów budowlanych, natomiast do wyrobów budowlanych nawiązuje art. 10 u.p.b. Przepis art. 10 u.p.b. stanowi *„Wyroby wytworzone w celu zastosowania w obiekcie budowlanym w sposób trwały o właściwościach użytkowych umożliwiających prawidłowo zaprojektowanym i wykonanym obiektom budowlanym spełnienie podstawowych wymagań, można stosować przy wykonywaniu robót budowlanych wyłącznie, jeżeli wyroby te zostały wprowadzone do obrotu lub udostępnione na rynku krajowym zgodnie z przepisami odrębnymi, a w przypadku wyrobów budowlanych - również zgodnie z zamierzonym zastosowaniem.”*

Definicja wyrobu budowlanego znajduje się w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych, w której na podstawie art. 2 pkt 1 **wyrób budowlany** - należy przez to rozumieć wyrób budowlany, o którym mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Nr 305/2011. W przepisie tym zdefiniowanie wyrobu budowlanego nastąpiło poprzez odesłanie do kolejnego aktu prawnego.

Zgodnie z art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiające zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylające dyrektywę Rady 89/106/EWG **„wyrób budowlany oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych.”**

W Załączniku nr IV do rozporządzenia w „Tabeli 1 – Grupa wyrobów” przedstawione zostały grupy wyrobów budowlanych, wśród których znajdują się m.in. **„KONSTRUKCYJNE WYROBY METALOWE I WYROBY POMOCNICZE” – kod grupy 20**. W skład tej grupy wyrobów budowlanych wchodzi: metalowe kształtowniki i profile konstrukcyjne, kształtowniki walcowane na gorąco, profile gięte na zimno lub wytwarzane w inny sposób, o różnych kształtach, wyroby płaskie (płyty, blachy, taśmy), pręty, odlewy, odkuwki wykonane z różnych metali, zabezpieczone lub niezabezpieczone powłoką antykorozyjną (2+).

AC 052 <https://www.pca.gov.pl/akredytowane-podmioty/akredytacje-aktywne/jednostki-certyfikujace-wyroby/AC%20052,podmiot.html>

Omawiana definicja "wyrobu budowlanego" dotyczy wyrobów, które zostały wytworzone w celu zastosowania w obiekcie budowlanym w sposób trwały. Chodzi tutaj zatem o te wyroby, które będą służyły do budowy m.in elementów konstrukcyjnych obiektu budowlanego oraz innych trwałych elementów. O zaliczeniu wyrobu lub zestawu do kategorii wyrobów budowlanych decyduje również cel, w którym został wyprodukowany i wprowadzony do obrotu oraz właściwości wyrobu (zestawu) (por. wyrok NSA z 4 listopada 2021 r., III FSK 4332/21).

Stanowisko organu podatkowego znajduje potwierdzenie w orzecznictwie sądowym. W jednym z wyroków Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 listopada 2023 r., sygn. akt III FSK 82/22, Sąd stwierdza cyt. *„Z perspektywy rozpatrywanej sprawy istotne znaczenie ma rozstrzygnięcie, czy sporny obiekt został „wzniesiony z użyciem materiałów budowlanych”. Ustawa - Prawo budowlane nie zawiera definicji wyrobów budowlanych. Do wyrobów budowlanych nawiązuje przepis art. 10 u.p.b., zgodnie z którym „Wyroby wytworzone w celu zastosowania w obiekcie budowlanym w sposób trwały o właściwościach użytkowych umożliwiających prawidłowo zaprojektowanym i wykonanym obiektom*

budowlanym spełnienie podstawowych wymagań, można stosować przy wykonywaniu robót budowlanych wyłącznie, jeżeli wyroby te zostały wprowadzone do obrotu lub udostępnione na rynku krajowym zgodnie z przepisami odrębnymi, a w przypadku wyrobów budowlanych - również zgodnie z zamierzonym zastosowaniem". Pojęcie wyrobu budowlanego ustawodawca zdefiniował w ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1570 z późn. zm.) poprzez odesłanie w art. 2 pkt 1 wprost do definicji zamieszczonej w art. 2 pkt 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.Urz.UE.L 88, s. 5, z późn. zm.). Zgodnie z tym przepisem "wyrób budowlany" oznacza każdy wyrób lub zestaw wyprodukowany i wprowadzony do obrotu w celu trwałego wbudowania w obiektach budowlanych lub ich częściach, którego właściwości wpływają na właściwości użytkowe obiektów budowlanych w stosunku do podstawowych wymagań dotyczących obiektów budowlanych. Przywołana definicja "wyrobu budowlanego" wskazuje, że o zaliczeniu wyrobu lub zestawu do kategorii wyrobów budowlanych decyduje cel, w którym został wyprodukowany i wprowadzony do obrotu, oraz właściwości wyrobu (zestawu). Celem tym jest trwałe wbudowanie w obiekcie budowlanym (por. też A. Despot-Mładanowicz (w:) A. Plucińska-Filipowicz (red), M Wierzbowski (red.), K. Buliński, A. Despot-Mładanowicz, T. Filipowicz, A. Kosicki, M. Rypina, M. Wincenciak, Prawo budowlane. Komentarz, WKB 2018, LEX Omega, komentarz do art. 3).

Skład orzekający w niniejszej sprawie potwierdza pogląd zawarty w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 września 2021 r., sygn. akt III FPS 1/21, że użyty w art. 3 pkt 1 u.p.b. zwrot legislacyjny "z wykorzystaniem", a nie "wyłącznie z użyciem wyrobów budowlanych" (lub np. "składający się tylko z wyrobów budowlanych"), oznacza że do wytworzenia obiektu budowlanego mogły zostać wykorzystane również inne elementy niż wyroby budowlane. Przytoczone przepisy nie wyjaśniają natomiast, co konkretnie stanowić może "wyrób budowlany". Wyjaśnienia tego pojęcia należy poszukiwać na gruncie języka potocznego. W tym znaczeniu pojęcie wyrobu budowlanego wiąże się z terminem materiału budowlanego. O ile jednak materiał budowlany stanowią środki (ciała) nieprzetworzone (np. piasek, kamień naturalny, glina) i przetworzone (np. ceramika budowlana, metale, stolarka budowlana, materiały szklane i in.), służące do budowy, konserwacji, remontu, bądź modernizacji obiektów budowlanych, o tyle określenie "wyrób" determinuje postrzeganie tej kategorii w sposób węższy, uwzględniający element przetworzenia. Na aspekt ten zwraca się również uwagę w literaturze, gdzie akcentuje się, że "w definicji wyrobu istotny jest element przetworzenia rzeczy ruchomej", a celem tego przetworzenia jest "nadanie rzeczy ruchomej takich cech, aby można było wyrób budowlany zastosować w sposób trwały w obiekcie budowlanym" (por. B. Kurzępa, Ustawa o wyrobach budowlanych. Objaśnienia i komentarze, Warszawa 2008, s. 17, H. Kisilowska (w:) H. Kisilowska, J. Smarż, Ustawa o wyrobach budowlanych. Komentarz, Warszawa 2017, s. 28). Reasumując powyższe, stwierdzić należy, że pojęcie "wyroby budowlane", o którym mowa w art. 3 pkt 1 u.p.b., obejmuje przetworzone materiały budowlane stosowane w całości lub części do wykonania obiektów budowlanych, jak też ich remontu bądź modernizacji, przez ich wykorzystanie na stałe w takim obiekcie. Wyrób budowlany stanowią zatem m.in. wyroby metalowe, jak rury, blachy ze stali i innych materiałów, kształtowniki."

Wobec powyższego zdaniem organu podatkowego nie ulega wątpliwości, że stacje ładowania pojazdów będą wzniesione w procesie budowlanym z użyciem wyrobów budowlanych. Z opisu stacji ładowania wynika, że obiekt ten składa się m.in. z obudowy ładowarki z blachy (ściany osłonowe, drzwi, dach urządzenia). Wnioskodawca w uzasadnieniu wniosku stwierdza, „Odnosząc się do przedstawionego przez Spółkę zdarzenia przyszłego oraz opisu urządzenia technicznego w postaci stacji ładowania pojazdów elektrycznych, należy wskazać, że będzie to obiekt, który zostanie wzniesiony z użyciem wyrobów budowlanych, a tym samym stanowić będzie obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy PB”. **Zatem stanowisko organu podatkowego jak i Wnioskodawcy w tym zakresie nie jest sporne.**

Organ podatkowy nie zgadza się natomiast ze stanowiskiem Wnioskodawcy zawartym w uzasadnieniu wniosku „Tym samym mając na względzie standardy interpretacyjne wyznaczone

przez wyrok TK o sygn. P 33/09 stwierdzić należy, że stacje ładowania nie zostały uznane za budowle, a tym samym nie objęto ich zakresem przedmiotowym PoN.” oraz „Wnioskodawca stoi zatem na stanowisku, że w tak opisanym zdarzeniu przyszłym budowlą podlegającą opodatkowaniu PoN będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa).”

Z opisu zdarzenia przyszłego wynika, że przy wznoszeniu stacji ładowania pojazdów elektrycznych Wnioskodawca będzie korzystał z płyt parkingowych, fundamentowych lub stropowych płyt w garażu wielostanowiskowym i ewentualnie tylko z prefabrykowanego, dedykowanego do konkretnego modelu stacji fundamentu. Zatem przy wznoszeniu przedmiotowych stacji ładowania nie w każdym przypadku będzie konieczne przygotowanie fundamentu (Wnioskodawca wskazuje, że ewentualnie będzie on stosowany). To, że stacja będzie przymocowana do utwardzonej powierzchni parkingi/fundamentu nie oznacza, że stacji nie można uznać za wolnostojące urządzenie techniczne. Z opisu stacji ładowania pojazdów wynika, że elementem stacji ewentualnie będzie fundament (nie zawsze on będzie niezbędny). Mocowanie stacji ładowania pojazdów do podłoża gwarantuje im stabilność, bezpieczne korzystanie z obiektu, natomiast obudowa ładowarki zabezpiecza np. przed czynnikami atmosferycznymi, wandalizmem. Trudno zgodzić się także ze stanowiskiem Wnioskodawcy, że częściami budowlanymi stacji ładowania pojazdów, jest np. betonowa płyta parkingowa. Konstrukcja stacji ładowania pojazdów, sposób w jaki będzie wznoszona pozwala wykorzystać istniejące już utwardzenie terenu, które powstało np. niezależnie od stacji i w innym celu. Nie można zatem zakwalifikować go jako części budowlane urządzeń technicznych, o których mowa w art. 3 pkt 3 u.p.b jak wskazuje Wnioskodawca.

Betonowe czy żelbetonowe płyty parkingowe (do której przymocowane zostaną stacje ładowania pojazdów elektrycznych) w zależności, gdzie i dla jakich potrzeb zostały wybudowane mogą stanowić urządzenie budowlane w rozumieniu art. 3 pkt 9 u.p.b. zapewniające użytkownikowi obiektu zgodnie z przeznaczeniem. Fundamentowe lub stropowe płyty garażu wielostanowiskowego stanowią natomiast element budynku i trudno jest uznać, że będą częścią budowlaną stacji ładowania pojazdów. **Powyższe świadczy o tym, że same stacje ładowania pojazdów nie posiadają części budowlanych.** To istniejące już płyty parkingowe/stropy będą wykorzystane do wznoszenia/posadowienia stacji, a tylko ewentualnie będzie musiał być przygotowany fundament.

Organ podatkowy ponownie wskazuje, że wymienione w art. 3 pkt 3 u.p.b. budowle stanowią odrębne obiekty i nie jest możliwe, żeby ten sam obiekt mógłby być tam zakwalifikowany pod różnymi nazwami. Analiza tego przepisu pozwala stwierdzić, że ustawodawca wyróżnił „urządzenia techniczne”, jak i „inne urządzenia”, czyli mamy do czynienia z innymi obiektami. Skoro ustawodawca raz wymienia „urządzenia techniczne”, a raz tylko „urządzenia”, to nie traktuje ich jako tych samych obiektów. W przypadku „urządzeń technicznych” dokonany został podział na „wolno stojące urządzenia techniczne” oraz urządzenia techniczne, które zostały wymienione z nazwy: kotły, piece przemysłowe, elektrownie jądrowe, elektrownie wiatrowe i inne urządzenia. Ustawodawca zaliczył je do odrębnej kategorii, wskazując, że budowlą są tylko części budowlane tych obiektów. Jeszcze inną kategorią budowli są „fundamenty pod maszyny i urządzenia”, w tym przypadku ustawodawca wskazuje tylko urządzenia. Zatem należy przyjąć, że z uwagi na różne kategorie budowli, nie można tego samego obiektu raz kwalifikować jako urządzenie techniczne, a raz jako urządzenie, tylko z tego powodu, że posiada fundament. Taki właśnie sposób kwalifikacji stacji ładowania pojazdów elektrycznych stosuje Wnioskodawca, biorąc pod uwagę różny sposób ich wznoszenia (płyta parkingowa/stropowa czy fundament).

Nie można więc zaakceptować stanowiska Wnioskodawcy, że budowlą podlegającą opodatkowaniu w podatku od nieruchomości będzie wyłącznie fundament bądź część budowlana (np. betonowa płyta parkingowa). Wnioskodawca pomija fakt, że już w ustawie o elektromobilności i paliwach alternatywnych stacje ładowania pojazdów elektrycznych określone zostały jako **wolno stojące obiekty budowlane**, a skoro nie są budynkiem ani obiektem małej architektury to stanowią budowlę. Jako jedną z kategorii budowli ustawodawca wymienił „wolno stojące urządzenia techniczne”, a budowlę stanowi całe urządzenie techniczne wraz z instalacjami zapewniającymi użytkownikowi obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, nawet jeżeli w niektórych

przypadkach posiada fundament.

Bez znaczenia w kontekście kwalifikowania stacji ładowania pojazdów do budowli jest także kwestia łatwości jej demontażu i przeniesienia w inne miejsce, o czym pisze Wnioskodawca. *„Demontaż czy sposób połączenia poszczególnych części obiektu budowlanego nie może być więc kryterium, na podstawie którego ustalany będzie zakres przedmiotowy podatku od nieruchomości. Innymi słowy, nie ma znaczenia, biorąc pod uwagę zakres normatywnej (podatkowej) definicji budowli, to że obiekty zostały zakupione i przywiezione w miejsce montażu, a co za tym idzie – są elementem procesu technologicznego i stanowią urządzenia techniczne. Tym samym w kontekście podatkowoprawnej klasyfikacji obiektu budowlanego nieistotne jest to, czy obiekt budowlany lub urządzenie budowlane są wznoszone od podstaw – element po elemencie – w miejscu przeznaczenia, czy też w zasadzie kompletne, zakupione przez podatnika są w jego przedsiębiorstwie montowane. Sposób, w jaki powstaje dany obiekt lub urządzenie, pozostaje zatem bez znaczenia w kontekście jego opodatkowania.”* (R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl Podatki i opłaty lokalne. Komentarz, LEX. 2021, art. 1a u.p.o.l.).

Reasumując organ podatkowy stwierdza, że opisana we wniosku o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa **stacja ładowania pojazdów elektrycznych**:

- 1) stanowi wolnostojący obiekt budowlany w rozumieniu art. 2 pkt 27 u.e.p.a.,
- 2) stanowi obiekt budowlany w rozumieniu art. 3 pkt 1 u.p.b.
- 3) nie jest budynkiem ani obiektem małej architektury, w rozumieniu art. 3 pkt 2 i 4 u.p.b.,
- 4) **stanowi budowlę** wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jej przeznaczeniem, wzniesioną z użyciem wyrobów budowlanych – **wolnostojące urządzenie techniczne w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b., z nazwy wymieniona w 29 ust. 1 pkt 25 u.p.b.,**
- 5) nie stanowi budynku w rozumieniu u.p.o.l.

Każdy obiekt budowlany w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, niebędący budynkiem w rozumieniu ustawy o podatkach i płatach lokalnych lub obiektem małej architektury w rozumieniu ustawy Prawo budowlane jest budowlą w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Skoro **stacje ładowania pojazdów elektrycznych stanowią obiekt budowlany** w rozumieniu ustawy Prawo budowlane, natomiast nie spełniają cech budynku w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l. i nie są obiektami małej architektury w rozumieniu art. 3 pkt 4 u.p.b. **to należy zaliczyć je do budowli – wolnostojące urządzenie techniczne.**

Jak wskazuje Wnioskodawca stacje ładowania pojazdów będą posadowione (przymocowane) również do fundamentowej lub stropowej płyty garażu wielostanowiskowego. **Wobec powyższego organ podatkowy stwierdza, że przedmiotem opodatkowania będą wszystkie stacje ładowania pojazdów niezależnie od ich położenia, również te położone w budynkach.** Przedstawione stacje ładowania pojazdów będą stanowiły odrębne od budynków obiekty budowlane.

Organ podatkowy przedstawia stanowisko doktryny w tym zakresie. *„Na wstępie zostało podkreślone, że każda z kategorii wymienionych w art. 2 ust. 1 pkt 1–3 u.p.o.l. stanowi odrębny, niezależny przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych przy tym nie zawiera przepisu, który prowadziłby do obniżenia podatku od nieruchomości, gdy jeden z przedmiotów opodatkowania umiejscowiony jest na drugim, np. budynek na gruncie, budowla na gruncie czy też budowla w budynku. Ponadto przepisy ustawy podatkowej nie uzależniają zakwalifikowania danej rzeczy jako budowli od jej lokalizacji. Okoliczność położenia budowli jest zatem neutralna z punktu widzenia przepisów prawa podatkowego. Może być ona posadowiona na gruncie jako obiekt (urządzenie) wolnostojący czy też na innym obiekcie budowlanym, np. konstrukcja stalowa usytuowana na dachu budynku. Obiekt budowlany lub urządzenie budowlane mogą znajdować się pod ziemią, jak ma to miejsce w przypadku budowli położonych w wyrobiskach górniczych. Przeszkodą do zakwalifikowania danej rzeczy jako budowli nie jest więc posadowienie jej w obiekcie*

spełniającym kryteria definicji budynku. Decydujące znaczenie ma to, czy dana rzecz wypełnia kryteria przedmiotu opodatkowania, czyli budowli z art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. Jeżeli jest tak, że obiekt budowlany jest budynkiem, to stanowi przedmiot opodatkowania, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 1 u.p.o.l., a podstawą jego opodatkowania jest powierzchnia użytkowa. Natomiast gdy w takim obiekcie znajdują się inny obiekt budowlany lub urządzenie budowlane będące samodzielnym przedmiotem opodatkowania (nie stanowiące części składowej budynku) lub częścią innego przedmiotu (np. sieci technicznej), to podlegają opodatkowaniu odrębnie od budynku, w którym się znajdują – od swojej wartości.” (R. Dowgier, L. Eteł, G. Liszewski, B. Pahll, Podatki i opłaty lokalne. Komentarz, LEX. 2021, art. 1a).

Wobec powyższego organ podatkowy stwierdza, że **opisane we wniosku stacje ładowania pojazdów elektrycznych stanowią budowle w rozumieniu ustawy o podatkach i opłatach lokalnych** i jako związane z prowadzoną przez Wnioskodawcę działalnością gospodarczą będą **podlegały opodatkowaniu w podatku od nieruchomości. Zatem stanowisko Wnioskodawcy przedstawione w złożonym wniosku organ podatkowy uznaje za nieprawidłowe.**

Niniejsza interpretacja udzielona jest przez organ podatkowy w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji i dotyczy zdarzenia przyszłego przedstawionego przez Wnioskodawcę we wniosku z dnia 12.12.2023 r. Wskazać należy, że Wnioskodawca ponosi konsekwencje przedstawionego stanu faktycznego. **W przypadku rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym przedstawionym we wniosku, a stanem rzeczywistym, udzielona interpretacja nie chroni Wnioskodawcy.**

Jednocześnie organ podatkowy informuje, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

POUCZENIE

Od niniejszej interpretacji przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia interpretacji, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Szczecin.

Otrzymują:

1. Adresat
2. A/a